

[Paul Møller.]

bærekraft. Vi har læst i Ekstrabladet, hvordan den højtærede udenrigsminister kom hjem fra løvejagt i Afrika for at gå på fåretyveri her i tinget.

Det er ikke brud på parlamentarismen, men på dens spilleregler, at statsministeren bag ryggen af den formand for partiet venstre, som han aflagde julebesøg, knytter forbindelse til 2 af venstres medlemmer vedrørende et stort politisk forlig på et tidspunkt, da der endnu foregår forhandlinger mellem venstre og socialdemokratiet. Det er da klart, at vi kan se, at de to stemmer kan være værdifulde for regeringen; men mon ikke den højtærede statsminister vil komme til at erkende Mirabeaus ord: for talentfuldt!? Det er for talentfuldt og dermed også for farligt for det samarbejde, der i fremtiden skal foregå her i parlamentet, at man foretager den slags manøvrer med enkelte medlemmer af et parti. Der er ikke noget at sige til, hvis disse medlemmer vil stemme for regeringens forslag — det er deres ret — men der er noget at sige til, hvis den højtærede statsminister for at få disse stemmer har indgået en aftale, der er politisk bindende, med de to medlemmer. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede statsminister: er der en protokol, er der en aftale med de to medlemmer, eller har en sådan været på tale for at sikre deres stemmer? Vi læste jo meget derom i går, og man læste næsten hele protokollen. Det er muligt, den er kuldsejlet efterhånden, som man er kommet så langt ud, at et tilbagetog var umuligt. Men har man givet de to medlemmer nogen større indflydelse på den økonomiske og politiske lovgivning i fremtiden, og har statsministeren stillet dem i udsigt eller måske endog lovet dem ministerposter i forbindelse med disse forhandlinger? Er det bare en avissskrone, at ministerposter har været diskuteret i denne anledning, eller har der været tale om det?

Landets ministerium og dets sammensætning er dog trods alt ikke en privat sag for statsministeren og for socialdemokratiet. Det er noget, som offentligheden har krav på at få besked om; man har krav på at få besked om, hvorvidt statsministeren har prøvet på at forhandle med to medlemmer af et andet parti og stillet dem

ministerposter i udsigt. Hvis det skulle være tilfældet, har statsministeren efter vor opfattelse bøjet sig for dybt for at sikre sin regerings eksistens, og det har ikke forøget den tillid, der kan have været til regeringen og statsministeren.

Jeg sagde før, at valg ville have været den bedste løsning på disse problemer, og jeg sagde det, fordi jeg mener, at vælgerne i september ikke fik de fornødne oplysninger. Det store regeringsparti, socialdemokratiet, tav om kendsgerningerne. Alt var rosenrødt, man talte om handelsbalanceunderskuddet som noget, der kun var råvarelageropbygning, som noget, der ikke var nogen risiko i eller nogen fare ved.

Da man i folketingets spørgetid direkte spurgte om statsfinansernes stilling og bad finansministeren om at lægge kortene på bordet, hvad svarede så den højtærede finansminister 9 dage før valget om statsfinanserne i 1965-66? Han svarede, at vi stod over for en automatisk indtægtsstigning på omkring en milliard kroner, og at de udgiftsstigninger, han på det tidspunkt kendte til, ville beløbe sig til 700 mill. kr. Men den 6. oktober, da vi mødtes her i tinget efter valget, kunne statsministeren bebude, at der var brug for en betydelig større indtægtsstigning end en milliard kroner, og at udgiftsstigningerne ville blive betydelig større end de 700 mill. kr. Jeg ved godt, at den højtærede finansminister sagde og senere har forklaret, at han sagde: det var de 700 mill. kr., jeg på det tidspunkt kendte noget til, jeg oplyste om; jeg tog forbehold over for andre udgiftsstigninger. Men burde ikke den højtærede finansminister i september have vidst, at 700 mill. kr. kun var en brøkdel af de udgiftskrav, dette høje ting ville blive stillet over for her inden 1. april, at det ikke drejede sig om 700 mill. kr., men om over 2 milliarder kr., og at den indtægtsstigning på 1 milliard kr., som finansministeren havde forudset, hverken kunne strække til til det ene eller det andet, men at han skulle have milliarder derudover for at klare bare statens udgiftsstigning?

Finansministeren kan sige: jeg vidste ikke, det ville forholde sig sådan, men hvis finansministeren ikke vidste, det ville forholde sig sådan, er det da så ikke et klart vidnesbyrd om, at vi ikke har den finans-